

Womhaj Bóh!

Czísło 30.
28. julija.

Lětnik 5.
1895.

Szerebiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy kobotu w Szmolerskej knihiczišcežetni w Budyschinje a so tam dostacž sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

7. njedzeli po swj. Trojizy.

Žap. skutk. 7, 56: Glej, ja widžu njebjeska wotewrjene a Jesuša stejo na prawizy.

Takle je Szčepan sawolał, psched swojimi njepscheczelemi stejo. Wykoka rada bě so pscheczimo Szčepanej šhromadžika. Wschitzy se skobom na njeho hladachu, i woczow jim dżiwu hněw šapasche, se šubami na njeho šchijachu. Š teho wscheho wobohi Szčepan pytny, šchto chzedža i nim šczinicž. Wón derje wjedzišche, so ma wěštu šmjercž psched šobu, ale wón wošta šmėrom pschi dobrnym pokoju. Wón dyrbesche we swojej tyšchnej nusy šhonicž, so lutki šam njesawoštanje, pschetož tón, kotremuž wón šwėru šlužesche, jeho šbóžnik, kiž bě něhdy swojim wuczomnikam prajił, so jich wošyroczenyh njesawoštaji, wón so nětke Szčepanej šjewi. Jako Szčepan se swojimaj woczomaj wysche so k njebjesam pohlada, wuhlada wón swojeho šbóžnika Bohu k prawizy stejo, duž jemu bě, kaž byl jeho šbóžnik se swojeho tróna štanjł, jemu durje do swojich njebjesow wotewrił a jemu duzy napschecžo byl, šebi jeho sa ruka wsacž a sa šobu do swojeho njebjeskeho kraleštwu dowjesč. A tole našeho šnjesešew šjewjenje je Szčepana móžnje pošhluko, so nětke wjedzišche: Tón šnjeseš, kiž je wschėm swojim šlubil, so chze pschi nich woštacž wschė jich žiwe dny a hacž do jich šbóžneho škónczenja, tón sawoštanje wěsčje tež pschi mni se swojej lubošczu a se swojim mėrom, pschetož tež mi jeho šlubjenje šobu placzi: Wój mėr ja wam sawoštaju, wam ja mój mėr šadarju.

Ša mału šhwilu bě Szčepan do šmjercže šašudženy, bu i mėšta šwjedženy a i wonka mėšta škamjenjowany.

Tajkule šmjercž je tónle šesufowny šwėrnny šwėdł mėl. — Dydženja widžachmy, tajki bě tónle muž pošny wėrnny, a tajke wulke dżiwny a skutki wón činjesche. Pohladajmy dženka na jeho šmjercž.

Tež wón je šebi móhl šaspėwacž: „Šsmny my žiwi, šmy temu šnjeseš žiwi, a wumrjemny my, wumrjemny my temu šnjeseš.“

Szčepan je přeni i šnjesešowch šwėdłow, kiž je sa nim do tajkeje šórkeje šmjercže šchol, a runje teho dla je nam jowle jeho šbóžna šmjercž tak wobšchėrnje wopišana.

Špochi je Szčepan sa swojim šbóžnikom šhodžil. Wón wschaf njebe podarmo swojeho šnjeseš hłóš šašlyšchal: „Wój sa mnu!“ Šswojemu šbóžnikkej bě wón wothladał, tajki mėl so tu na šwėcže šadžeržecž, duž je pschezo wschėm druhim swoju lubošcz a dobrotu wopokasowal, hđžež jeno móžesche.

Ale tež w swojej šmjertnej nusy je Szčepan na swojeho šnjeseš hladajo sa nim šchol, tež mrėjo swojemu šnjeseš podomny.

Škaž bu našch šbóžnik i šerusalemu na horu šolgata wumjedženy, tak šu Szčepanowi njepscheczeljso tuteho šwėtka i mėšta wumlekli. Našch šnjeseš je so na šchizju wišojso sa swojich njepscheczelow k Bohu modlił: „Wótcze, wodaj jim, pschetož woni njewjedža, šchto činja“, Szčepan pał je, jako jeho pscheczimnizy šamjenje do njeho čziškachu, i wulkim hłóškom sawolał: „šnjeseš njeshđerž jim jich hrėch!“ Našch luby šnjeseš na šchizju sawola, jako i jeho žiwjenjom na kónž džesche: „Wótcze do twojeju rukow poruczju mojeho ducha!“ a Szčepan do njebjes swojemu po-

